

Ukázka

Peter Dragula – Biosector 1: Vzestup a Pád (Wales 2007)

Zrada

Victor Eduard Barnett už měl všeho po krk. Hnusila se mu tahle planeta. Hnusilo se mu, co z ní zbylo. Světu vládl zkažený systém a lidé ho přijímali. Nechápal to. Znechuceně si odplivl na zem a naposledy se podíval na zničené rodné město, na Madrid.

Před ním ležely desítky kilometrů ruin. Během druhé globální války se město dostalo přímo mezi bojující strany a zbyly z něj jen základy. Říkali, že má strategickou pozici, že ho musejí ubránit. Výsledkem ale byla jen destrukce. Na město dopadlo několik atomových bomb, které ho ihned vyhladily i se všemi lidmi. S miliony lidí. Bude trvat ještě desítky let, než do něj zase bude moci vstoupit lidská noha. Ale nebude trvat dlouho a on se za všechny mrtvé pomstí – a nejen za ně, ale také za všechny lidi žijící a trpící pod touhle vládou zrozenou z krve. Povzdechl si a nastoupil do své kosmické lodě.

Lod' se jmenovala SilverHawk a on na ni byl patřičně hrdý. Vybojoval toho s ní už hodně a pořád mu dobře sloužila. Měla jedinečné maskování zbraní a po aktivaci vypadala pro vládní radary jako běžná osobní kosmická loď. Výbava zahrnovala rušičky radarů, sérii čtyř silných laserů a v zásobě měl tři těžce sehnatelné atomové minirakety. Byly malé, ale přesto dokázaly způsobit působivé exploze, které za sebou zanechaly spoušť.

Nechal žhavit motory a podíval se na hodinky. Za patnáct minut se se svou skupinou setká na Moonrange, malé nezávislé základně vznášející se nad opačnou stranou planety než vládní Confidence. Díky její poloze se rychle po vybudování stala hlavním střediskem kriminálníků a pašeráků. Moonrange je základna vytvořená ve stylu velkého nočního podniku. Bar, hudba, alkohol, drogy. Tajná služba o tom všem věděla, ale nezatrhlá to. Namísto toho tam nasadila svého člověka, který neustále všechno sledoval. Naivně si mysleli, že o něm nikdo neví. Victorovi základna připomínala zkaženost tohoto systému. Vědí o ní, vědí o zlu v jejích útrokách, ale nic s tím nedělají. Podobně jako se spoustou chudých a zaostalých oblastí světa. Navíc měl podezření, že ze stanice profitují i vládní činitelé, protože kdyby tomu tak nebylo, určitě už by neexistovala. Za starých časů by se tohle netrpělo.

Po chvíli kontrolka žhavení přestala blikat a on mohl vzlétnout. Zapnul antigrav, přidal energii a s vysokým přetížením stoupal k oblakům.

*

„Havran odletěl, havran odletěl,“ zopakoval do vysílačky Will Alexander, mladý agent tajné služby, který poslední dva týdny Victora Barnetta nepřetržitě sledoval a pokoušel se zjistit, co plánuje. Měli ho eliminovat už dávno, pomyslel si. Věděli, že je vůdcem rebelů, ale velení tajné služby je chtělo dostat všechny. Čekali. Neustále jeho eliminaci oddalovali a Will měl pocit, jako by ho ve skutečnosti ani zlikvidovat nechtěli. Vyhovuje jim mít velkého nepřítele.

„Rozumím,“ odpověděl mu operátor ze stanice Confidence, který okamžitě kontaktoval letky jež měly službu a zadal rozkazy ke sledování. Upozornění dostali i agenti na místech, kam by mohl mít namířeno.

Willovi se Barnettovo chování nezdálo. Před odletem dlouho stál a sledoval město a okolí. Napadlo ho, že on se přesně takhle díval na domov, který přednedávnem opouštěl, aby ho navždy vyměnil za malou kajutu na vesmírné stanici. „Ten už se nevrátí,“ řekl si pro sebe a v antigravitačním vznášedle zamířil k nejbližšímu ústředí tajné služby, aby ze sebe co nejrychleji smyl radiační záření – dřív než zanechá nenávratné škody.

*

„Kdo nechce, nemusí jít. Nemůžu zaručit že to vyjde, ani že to přežijeme. Bude to nebezpečné. Pokazit se může cokoli a budeme mít jen jednu šanci.“ Victor věděl, že tahle akce bude nebezpečná a nechtěl nikoho nutit. Věděl i to, že to nemůže zvládnout sám, ale věřil svým lidem a bylo mu jasné, jaká bude jejich odpověď. Nechtěl jim přikazovat, aby šli na jistou smrt, tohle není armáda. Tady si každý svůj osud vybírá, a vybírá si ho stejně jako stovky jeho přátel, kteří už položili životy za správnou věc. Armáda po nich jde stále tvrději. Často ani nestihli zaútočit a už byli obklíčeni. Mnoho buněk bylo rozprášeno, velitelé dvou nejvýznamnějších byli zatčeni. Zbyl už jen on a jeho skupina.

Armáda o něm tvrdila, že vede všechny rebely, ale on nebyl o nic důležitější než ostatní, měl jen svou pomstu, svůj cíl – napravit svět. A teď si byl jistý, že se karta

obrátila a že to vyjde. Musí. Potřebuje konečně úspěch. Nejen pro sebe, pro morálku svých lidí, ale také kvůli tomu, co se mu přiznávalo jen těžko – pro peníze. Po dlouhých bojových neúspěších přestávaly na jejich účty plynout finance od tichých sponzorů a oni už začínali pociťovat jejich nedostatek. Netušil, kdo jsou ti sponzoři a ani to vědět nechtěl, bylo však všeobecně známo, že ne všechny národy jsou v principech Společenství zajedno. Nebojovaly, neměly armádu a tak je podporovaly a doufaly, že dokáží něco změnit. Bylo mu líto, že přestaly doufat teď, když je vítězství na dosah.

„Takže?“ zeptal se po chvíli ticha.

Několik rebelů stojících kolem něj souhlasně přikývlo. „Jdeme všichni,“ řekl nakonec Dean Murphy, černoš s potetovaným obličejem, který vyrůstal v krutém ghettu jednoho z velkoměst. „Svatý grál máme na dosah a Bůh ví, že my jsme vyvolení, že jsme ti, kteří mají nastolit na světě řád.“ Byl hluboce věřící a právě to, jak vláda ignorovala Boha, ho přivedlo k rebelům.

„Jdu i já!“ vykřikl mladý muž, který právě vtrhl do místnosti.

„Ne. Ty zůstaneš tady,“ odsekl Victor hned, jak si všiml o koho jde.

„Proč, tati?“

Victor přistoupil k synovi a vyvedl ho ven z místnosti. Otočil se k němu a podíval se mu do očí. Měl ho rád a nechtěl, aby umřel mladý.

„Někdo musí kontrolovat situaci a kdybych se nevrátil, musí zůstat a pokračovat v mém díle. Věřím jen tobě. Kdyby se něco zvrtilo, nikdo jiný to tady nezvládne. Naše práce nesmí zůstat nedokončená. Jde o hodně a naše vítězství je čím dál blíž...“

V synově pohledu viděl to, co už stokrát předtím – strach o něj a také odhodlanost, s níž by za jejich věc klidně položil i život. Vzal ho za ramena.

„Všechno bude v pořádku.“

Mladík něco zabručel a odešel pryč. Victor se za ním smutně podíval a vrátil se zpátky. Nemohl ho vzít s sebou. Nechtěl, aby se mu něco stalo. Bude to nebezpečné.

„Dobrá, pokračujeme,“ řekl, když vstoupil do místnosti. „Jak všichni víte, měsíční základna DarkSide má jen minimální vesmírnou obranu. Jsou tam pouze pomalá vysokoenergetická laserová děla a nenaváděné atomové rakety na ničení asteroidů. Nemají žádnou obranu proti organizovanému útoku. Nečekají, že by na ně někdo chtěl zaútočit.“

„Proč tam jdeme my?“

„Je tam něco, co nám zajistí kontrolu. Něco velkého, čím dokážeme zničit vládu a obnovit na světě spravedlnost,“ odpověděl Victor hrdě.

Ostatní se zatvářili ohromeně, nebo se pousmáli. Věděli, že Victor nikdy nemluví do větru.

„Takže ty svině tam vyvíjejí zbraně?“ ozval se Dean.

„Připravují se na to,“ odpověděl stroze a rozložil na stůl podrobné plány měsíční základny. Byla to převážně pod zemí vystavěná čtyřpatrová budova o rozloze tří čtverečních kilometrů. Nahoře se tyčila jen kopule a přistávací boxy. Uvnitř pracovaly na tajných projektech stovky vědců. Oficiálně se zabývali vesmírnými technologiemi potřebnými pro dlouhé lety, ale Victor věděl, že to ani zdaleka není všechno.

„Představuju si to jako čistou, tichou akci. Deane, ty půjdeš jako první a vezmeš si na starost vysílací antény. Na satelit nad základnou jsme se už napíchlí a zařídil jsme, aby vysílal jen standardní kontrolní zprávy. Následně dva naše stíhače zdálky zničí lasery kolem kopule. My ostatní přistaneme a dostaneme se dovnitř. Dalším krokem bude zajištění lidí a eliminace bezpečnostních složek.“

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptal se Dean.

„Mám tam lidi, kteří nás pustí skrz vstupní bránu. Naším prvním a nejdůležitějším úkolem bude dostat se nepozorovaně na přistávací plochu.“

„Co když nás odhalí a přivolají armádu?“ připojil se k rozhovoru jeden z jejich nejlepších pilotů, Mike Shane. Vyřadili ho z vojenské letky pro přílišnou agresivitu, a to neměli dělat. Teď byla náplní jeho života pomsta.

„Pravděpodobnost je velmi nízká. Ale jestli k tomu dojde ještě ve vesmíru, rušíme akci a vytvoříme nový plán. Pokud nás odhalí až poté, co se dostaneme dovnitř, bude to zlé.“ Victor během posledních měsíců vypracoval plán do všech detailů a všechno do sebe zapadalo. Nechtěl nikomu říkat, proč tam jdou. Ani on si nedokázal přesně představit, co tam vlastně je. Svému zdroji však věřil, zásoboval ho informacemi přímo z tajné služby už přes deset let a ještě nikdy ho nezklamal.

„Počítejte s tím, že to nebude jako na Confidence. Neexistuje žádná cesta ven,“ připomněl jejich největší a nejúspěšnější akci, kdy před lety dokázali uskutečnit smrtící útok na stanici. Bylo to jednoduché, všechno jim tehdy hrálo do karet, a tehdy si i vláda a armáda bolestně uvědomily, že odboj je i ve vesmíru a že nemůžou jejich požadavky ignorovat. Dokázali zaútočit na jejich největší pýchu, na stanici Confidence, a ukázali vládě, že si nemůže být jistá nikde. Teď to bude podobné, jen s tím rozdílem, že pak už je nezastaví nikdo.

„OK. Ty jsi šéf. Vezmeme si s Gregem na starosti lasery,“ souhlasně přikývl hlavou Mike a provokativně nabil svou zbraň, kterou neustále držel v ruce.

„Dobrá. Počkáte dokud nepřistaneme a pak přiletíte za námi. Kdyby se něco semlelo, budete nás krýt. Jestli něco nevyjde, vypaříte se.“

„V pořádku,“ přikývli souhlasně.

„Tady jsou plány základny. Všichni se je naučíte nazpaměť. Za tři hodiny odlétáme.“

„Tajní si našeho odletu nevšimnou?“ prohodila Quell dřív, než odešla. Byla to jediná žena v jejich základním týmu. Jediná, která byla dost tvrdá a dost bezohledná, aby po jejich boku přežila. Nikdo nevěděl odkud je ani co ji motivuje, ale byla tady a Victor proti občasně zábavě s ní nic neměl.

„Momentálně tady mají jen jednoho agenta a o toho se postará Jeany,“ mrkl na ni a usmál se.

Všichni se zasmáli – starou dobrou Jeany znali víc než dobře.

*

Lucas zvýšil rychlost stíhače na čtvrtý z pěti stupňů. Snažil se setřást tři bandity, kteří se na něj přilepili. Byli dobří, nepomáhaly ani rychlé klíčky, ani vývrtky. Pořád se ho držel nejméně jeden z nich a když ho ostatní ztratili, hned se zkoordinovali. V kabině se mu rozzářilo červené světlo a zapípal poplašný tón. Zaměřují ho. Frekvence tónu se zvyšovala a Lucas věděl, že za chvíli bude definitivně zaměřen a že může čekat smrtonosnou raketu. Nepřátelé však netušili, že on je jen návnada a zbytek jeho jednotky na ně čeká kousek před ním. Nevěděl, jestli to stihne dřív, než ho sestřelí, ale byl si jistý, že výhra bude tak jako tak jejich. Jeho tým ve vesmírných cvičeních vždycky vyhrával, ať už byly jakékoli. Teď jim velitelé cvičení úkol ztížili – všichni měli znefunkčnené radary a museli se orientovat jen podle blízkého Měsíce a hledat nepřátele pohledem z kabiny. Navíc měly jednotky zapnutou kamufláž, která neodrážela světlo a stroje se daly zpozorovat jen podle záře z pohonu.

Kenneth Ross, velitel druhého týmu, byl dobrý pilot. Jednou dokázal Lucase zasáhnout a vyřadit mu zbraně z provozu. Ne nadarmo to byl Lucasův zástupce. Byl ale pouze dobrý pilot, taktika a strategie jeho týmu už tak dobrá nebyla a on ji nepřizpůsobil změněným podmínkám. Jednotky držel pohromadě a když některý z protivníků zahlédl jednu, uviděl je všechny. Proto Lucas dostal dva jeho stíhače dřív, než si ho všimli. Předtím sice náhodou odhalili pozici jeho Spáčů 2 a 3 a demobilizovali je dřív, než stihli zažehnout motory, ale teď netušili, kde jsou další.

Když se před nimi objevil, bezmyšlenkovitě ho začali pronásledovat a chytili se tak do připravené pasti.

„Spáče 4 a 5, vylezte,“ přikázal Lucas do vysílačky, když přibližně odhadl pozici svých skrytých posil.

„Rozkaz, kapitáne. Jdeme na to,“ odpověděl Trevor Jones ze svého stíhače a kousek před Lucasem se objevily dva zářící body. Banditi si možná všimli stíhačů žhavících motory, ale ti už velkou rychlostí přelétávali nad nimi a v kokpitech banditů se rozzářily poplašné systémy ukazující dráhy a následné zásahy simulovaných raket. Trevor a Ross byli už odmalička nejlepšími přáteli a věčně spolu soupeřili. V boji se chovali jako profesionálové, ale po něm si počítali, kdo kolik dostal nepřátel a navzájem se vychloubali. Lucas měl problém vybrat si jednoho z nich jako svého zástupce, a tak je střídal.

„Karta se obrátila. Tři na jednoho, jak se ti to líbí, Rossi?“ přepnul Lucas vysílačku na protivníkův kanál hned poté, co se ovládní dalších dvou nepřátelských jednotek zablokovalo. Zbyl jen jejich velitel.

„Docela vtipné, ale na něco jsi zapomněl!“ zasmál se Ross a vypálil po Lucasovi raketu.

„Sakra,“ stihl říct Lucas, než se zase začal plně věnovat řízení. Rychle vypouštěl virtuální falešné cíle a snažil se dostat z dosahu rakety. Nemohl doufat, že jí dojde palivo nebo že selže na nějakou vnitřní chybu – byla jen virtuální a prostě si letěla za svým cílem.

Generál Jack Devenroe, pod něhož jednotka Sokolů spadala, to celé sledoval z velitelského transportéru v povzdálí. Mladý deBold byl velmi dobrý v taktice a strategii a neustále se zlepšoval i v pilotování. Už dávno poznal, že má Lucas talent. Chtěl vědět, jestli dokáže zvládnout i tuhle situaci. Zvedl vysílačku.

„Systémy Spáče 4 a Spáče 5 byly narušeny výbuchem. Jsou mimo hru,“ uslyšeli všichni ve svých komunikátorech.

„To je podraz!“ zakřičel Lucas našťvaně mimo vysílačku, zatímco se vytrvale snažil setřást přibližující se raketu. Jeho chyba. Raketa ho dostihne za tři vteřiny. Přidal na maximum a otočil loď v plynulém oblouku. Raketa ho neustále sledovala a přibližovala se. Ross už nekopíroval Lucasovy pohyby, soustředil se na monitoru na vzdálenost rakety od cíle. Příliš pozdě postřehl, co Lucas dělá a už nedokázal zrychlit natolik, aby ho raketa minula. Dostal zásah do motorů.

„Jsi mrtvý!“ zasmál se mu Lucas do vysílačky.

Generál se také usmál. Dobře. Moc dobře, pomyslel si a na mysl mu přišlo srovnání s Lucasovým otcem. Ve válce spolu bojovali bok po boku a teď jako kdyby ho zase viděl před sebou. Škoda, že se toho nedožil. Před lety společně s Lucasovou matkou zahynul při nešťastné havárii vesmírného transportéru a Lucas zůstal sám. Devenroe na něj dával pozor. Lucas pro něj byl jako syn – syn, kterého nikdy neměl. Bylo mu líto, že Lucas mrhá svým talentem v bojové jednotce. Kvůli poslednímu útoku na Confidence, při němž zahynul někdo, kdo mu byl blízký, opustil Vesmírnou akademii a s jediným cílem – zničit rebely – přešel k bojové jednotce. Jack věděl, že odhodlanějšího pilota v letkách nemají, ale zároveň mu bylo jasné, že Lucas má na víc. Za pár let se mohl stát kapitánem prvního vesmírného křižníku. Nikdy neměl odejít z Akademie. Možná se dokáže prosadit a dostat se výš i tak, ale bude to dlouhé a těžké. Systém se nedá obcházet a zájemců je příliš mnoho. Ani Jack v tomto ohledu nemohl udělat víc, i kdyby chtěl. Velení jednotky bylo maximum, kam ho momentálně mohl dostat.

„Dobrá, Sokolové, pro dnešek už to stačí. Letíme domů. U základny si můžete dát souboje jeden na jednoho,“ oznámil všem.

„Děkuji za všechny, pane,“ odpověděl Lucas a usmál se. Jeden na jednoho byl v blízkosti základny jediný povolený způsob boje. A přestože v nich vedli Ross a LeFarley, měl tyhle souboje rád. Všichni je měli rádi, vyplavovaly adrenalin a vzrušení při jinak obvykle rutinních hlídkových letech. Útoků na rebely bylo čím dál míň a míň – zpočátku útočili skoro každý den, později jednou týdně a teď byli povoláváni do útoků méně než jednou za dva měsíce. Kdyby nebyl přesvědčen, že se ještě pořád někde schovávají, už by to dávno vzdal. Ale nemohl, kdysi si slíbil, že nepřestane, dokud je nedostane všechny. Zabili mu jeho Samantu, jediného člověka, na němž mu záleželo – člověka, kterému po smrti rodičů záleželo na něm. Zničili jim život, zničili jejich budoucnost, a tak on zničí je. Pomstí se.

„Aktivujte si systémy,“ přerušil jeho myšlenky generál.

„Aktivováno,“ ozvalo se skoro současně ze všech deseti stíhačů poté, co si opět zapnuli radary a datové informační systémy.

Nacházeli se v tréninkové zóně necelých 50.000 kilometrů za Měsícem. Nikdo z turistů tak daleko nelétal a okružní trasy sem nevedly, takže tam měli neomezené možnosti pro manévrování.

„Pane,“ zvolal do vysílačky navigátor LeFarley, „máme něco na radaru. K Měsíci se přibližují lodě bez identifikace.“

„Děkuji. Už je vidím. Pravděpodobně jsou to neoznačené jednotky tajné služby. Zjistím na Confidence, co se děje,“ odpověděl Devenroe a pustil se do přepínání spojení. „Zatím pokračujeme v kurzu.“

„Ano, pane,“ odpověděl Lucas.

Generálovi se to nezdálo. Neoznačené stíhače vysílá jen tajná služba, ostatní už by odchytila planetární obrana. Proč by ale tajná služba vysílala jednotky na Měsíc, a navíc v tolika samostatných stíhačích? Pro běžnou přepravu přece používali transportéry s ozbrojeným doprovodem.

„Tady generál Devenroe, volám velení obrany stanice Confidence,“ ohlásil se do vysílačky, když přeladil na základní frekvenci stanice.

„Tady major Dover. Slyším,“ zazněl po desítkách sekund čekání a přesměrovávání známý hlas z vysílačky.

„Zdravím, Tony, tady Jack. Jsme ve vnější tréninkové zóně a máme na radaru několik neznámých neoznačených jednotek mířících k Měsíci. Posílali jste tam někoho?“

„V záznamech nemám nic. Od nás to není, zkusím tajnou službu. Vydrž okamžik.“

Chvilí bylo ticho a jednotka Sokolů sledovala trajektorii neznámých stíhačů mířící k měsíční základně.

„Generále, je to neautorizovaný let. Nemáme je ani na radarech měsíční základny. Něco se tam děje, musíme předpokládat, že jsou to rebelové. Držte se od nich dál, nemáte výzbroj. Posílám útočnou jednotku s ostrými zbraněmi.“

„To nestihnete, Tony. Mají namířeno na měsíční základnu. My jsme blíž a máme lasery,“ protestoval Devenroe i když věděl, že s lasery toho proti naváděným raketám mnoho nezmůžou, protože s sebou nemají ani falešné cíle.

„Opakují, nezasahujte. Obrana je v mé pravomoci. Lette podle plánu zpátky na základnu,“ zavrčel Dover. „Jacku, nemůžeme riskovat, že se vám něco stane,“ snažil se dodatečně odůvodnit své rozhodnutí.

„Tony, teď nejde o to, co je cíl. Jestli jsou to rebelové, nedopadne to dobře.“

„Lette domů! Hned!“

Jack zaťal zuby. Byl sice generál, ale nemohl nic dělat. Tohle nespadlo do jeho pravomocí.

„Lucasi? Slyšel jsi?“ přepnul na velitele letky, který měl stejně jako on právo naslouchat na všech kanálech.

„Ano, pane,“ odpověděl Lucas rozpačitě.

„Tvůj názor?“

„Pane, měli bychom zpomalit a držet se původní trajektorie. Jestli nás zachytili, ať si myslí, že o nich nevíme.“

Správně, pomyslel si Devenroe, nesmíme zasahovat, ale můžeme pozorovat.

„Souhlasím. Pokud zpomalíme, uvidíme aspoň, co mají v plánu. Kdyby začali s bombardováním, tak už je stejně pozdě.“

„Rozkaz, pane. Pro jistotu vypneme aktivní radary.“ Lucas naklepal rozkazy své jednotce. Kromě jiného jim přikázal aktivovat lasery. Zase to na něj přišlo, ten slastný pocit pomsty. Rád by zničil všechny rebely sám a zase a znovu tak pomstil Samantinu smrt. Za poslední roky jich už zlikvidoval spousty, ale pocit vysvobození pořád nepřicházel. Hluboko v podvědomí věděl, že dokud bude poslední z nich dýchat, ani nepřijde.

„Pane, nespojíme se s měsíční základnou?“ ozval se LeFarley.

„Pokuste se o to,“ přikázal generál.

*

Až do této chvíle šlo všechno podle plánu. Zbavili se agenta a nenápadně zmizeli ze základny. Zpočátku letěli k Měsíci po trasách k turisticky oblíbeným místům, aby potom těsně nad povrchem přelétli na odvrácenou stranu, kde už čekal vyřazený komunikační satelit a základna DarkSide. Za chvíli budou vyřazeny z provozu také všechny radary a zbraně na základně.

„Pozor všem. Máme na radarech vojenskou jednotku letící k Zemi,“ ozval se Greg. Dokud ho nevyhodili za drobné krádeže, býval radistou na Confidence a znal kódy letek. Tohle byli Sokolové a právě letěli z neohlášeného cvičení. Určitě je vedl generál Devenroe. „To je Devenroe a jeho jednotky. Letí ze cvičení, takže nejsou ozbrojeni. Mají jen lasery. Kdyby si nás všimli, lehce je zničíme.“

Sráči, právě teď se tam musí poflakovat, řekl si v duchu Victor Barnett.

„Doufejme, že nás nezachytili. Jestli nás prokouknou a odkloní se ze směru, padáme odtud pryč,“ řekl důrazně Victor, ale dobrý pocit z čisté akce už byl nenávratně pryč.

„OK, šéfe.“

„Jsou mimo dosah pasivních radarů a aktivní nemají zapnuty.“ Greg to znal, bylo to jedno z bezradarových cvičení naslepo. Trénovali to, kdyby náhodou někdo z nepřátel vynalezl radarem nezachytitelný stíhač. Mají velkou šanci, že si jich Sokolové nevšimnou.

„Dobrá. Jdeme na to!“ Victor se zhluboka nadechl, v duchu pozdravil všechny mrtvé, pro které to dělal, i ty, kteří ještě budou muset zemřít, aby bylo dosaženo spravedlnosti. „Deane, přišel tvůj čas.“

„Huhaaaaaa,“ uslyšeli všichni ve vysílačkách výkřik a uviděli, jak Dean zrychlil na maximum. Přetížení bylo velké, ale měl jistotu, že ho na základně nezachytí – a pokud ano, bude to to poslední, co na radarech uvidí. Aktivoval navádění rakety a sledoval, jak se mu cíl přibližuje a systémy ho postupně zaměřují. Antény byly pravidelně rozmístěny okolo kopule. Musí je zasáhnout najednou. Palubní počítač odpočítává optimální vypuštění raket: 5... 4... 3... 2... 1... *Pal*. Vystřelil, bleskově se odtrhl z dosahu gravitace Měsíce a zamířil ke zbytku jednotky. Naproti mu už přilétali Mike a Greg a zaměřovali lasery. Stihli několikrát vystřelit, nestačili ale přesně zamířit a tak pálili jen naslepo do vesmíru. Následně se laserová děla rozmístěná okolo základny pod náparem raket proměnila v hroudu roztaveného kovu.

„Oblast zajištěna, šéfe,“ ohlásil se po akci Mike.

„Dobrá, jdeme na to. Přistáváme, vy sledujte okolí,“ ozval se ve sluchátkách Victor. Společně s ostatními zpomalovali a nalétávali ještě níž nad povrch Měsíce. Za necelé dvě minuty už první stíhače přistávaly na malém portu a první rebelové vyběhli zajistit okolí, kdyby se bezpečnostní službě podařilo dostat ke vchodovým dveřím dřív než předpokládali a začala by střílet.

Přistávání už dokončovali poslední tři rebelové, když Dean na radaru zahlédl přilétající jednotky ze základny Confidence, které se právě vyrojily ze stínu Měsíce. Žádné jednotky s cvičnou výzbrojí, ale po zuby ozbrojené stíhače mířící přímo k nim.

„Sakra, šéfe, máme společnost. Jdeme na to,“ řekl Dean a společně s ostatními dvěma záložními jednotkami rebelů se vydal vstříc nepřátelům.

Victor Barnett už vylezl ze stíhače, takže to neslyšel. Jediný, kdo informaci zaslechl, byl Jurij Salasov, ruský emigrant ze zničené Moskvy, toužící po pomstě za své mrtvé město. Na rozdíl od ostatních by ale ani za nic neodvolal misi, navzdory tomu, že by

to Victor udělal. Victor nebyl zbabělý a nikdy neutíkal. Kdyby se ho ale Jurij zeptal, dozvěděl by se, že v tomto případě o zbabělost nejde.

*

„Pane, spojení se základnou nefunguje. Nemáme odpověď na žádné ze standardních frekvencí!“ referoval LeFarley vyděšeně generálovi.

„Něco není v pořádku. Komunikace musela být přerušena,“ ozval se zamyšleně generál po chvíli kontrolování a tukaní do ovládacího panelu.

„Pane, vypadá to, že právě začal útok na základnu,“ komentoval situaci Lucas, zatímco se základna pomalu ukryvala za horizontem Měsíce.

„Bomby?“ zeptal se generál Devenroe.

„Ne, pane, rakety. Zničili radary a řekl bych, že i laserovou obranu základny. Chtějí ji ochromit...“

„...a následně obsadit,“ dodal generál, zatímco se pomalu vžíval do myšlení útočníků. Věděl, že pokud úplně nezničili základnu bombami, chtějí ji obsadit. Nikdy nepředpokládal, že se může stát něco takového. Nebyl k tomu žádný důvod. Chápal, kdyby ji zničili a dali tak lidem důkaz, že je vláda neschopná, ale tohle bylo něco jiného.

„Pane, zapněte si údaje ze satelitu, ten nic nezaznamenal... Kdybychom tu nebyli, nikdo by o tom nevěděl. Chtěli tichou akci – ale proč?“

„Ano, Lucasi, zajímavé. Něco odtud chtějí,“ odpověděl Devenroe a usilovně přemýšlel, co běží na měsíční základně za projekty.

„Asi ano,“ přidal se Lucas. „Co uděláme, pane?“

„Já už nic, Lucasi, právě nastala krizová situace. Došlo k útoku na vládní objekt a pravděpodobně k jeho násilnému obsazení. Musím se tam přesunout a koordinovat situaci. Vaše oficiální trasa je přímý směr na Confidence. Já se se čtyřmi stíhači oddělím a přesunu se nad základnu. Doufám, že letka ze stanice už zasáhla.“

„Pane, jestli dovolíte, mám jeden nápad. Mohli bychom...“

„Ne, Lucasi, nemáme povolení zasáhnout,“ odsekl Devenroe ostře. Nechtěl, aby si deBold pokazil kariéru nepovoleným zásahem.

„Ale jestli se dostali dovnitř, jsme možná jediná naděje,“ praštil Lucas našťvaně do lodního panelu, až zablikaly kontrolky a jeho zlost z bezmoci se rozplynula v obavách, jestli něco nepoškodil.

„Cvičení není časově omezeno a neohlásili jsme ani dobu návratu, takže nás zatím nečekají,“ ustoupil Devenroe po chvíli. Nevěděl proč, zda ho chtěl vidět zase v akci, nebo chtěl Doverově jednotce vyfouknout zásluhy.

„Rozumím, pane,“ usmál se Lucas a sledoval, jak se Devenroe s částí letky odděluje.

„Dávejte pozor. A Lucasi... Jestli se něco stane, nebudu vás moci krýt,“ povzdechl si Devenroe. „Budete v tom sami,“ dodal a přepojil vysílačku na komunikaci se stanicí Confidence.

Když generál odletěl pryč, zbylo jich šest a Lucas obdržel zpět velení nad Sokoly. Všechno, co od této chvíle udělají, bude na jeho odpovědnost. Přemýšlel, co dál. Mohl letět zpátky a nezasahovat tam, kde nemá. Chvilí to dokonce udělat chtěl. Pak si ale vzpomněl na útok rebelů na Confidence a na všechny ty mrtvé. V hlavě se mu zjevila jeho Samanta. Její poslední úsměv, který mu věnovala, když ji toho rána opouštěl. Potřásl hlavou, aby se zbavil vzpomínek. Nesmí dovolit, aby se něco takového stalo znovu někomu jinému. Musí je zastavit.

*

Michael Santos a Jerome Bell z letky Orlů, vyslané ze stanice Confidence, využili zrychlení pomocí měsíční gravitace a dřív, než si toho rebelové všimli, už jim byli za zády. Jen jeden z nich se za nimi vzápětí otočil, aby vypálil dvě rakety. Další dva rebelové se náhodnou palbou tepelně naváděných raket pustili do zbytku přilétající skupiny. Několik jich zasáhli. Rakety však byly slabé a tak většina pilotů skončila jen s vyřazeným motorem nebo se zablokovaným řízením. Když se přiblížili na dosah zaměřovacích raket, jako první zareagovali piloti z jednotky Orlů. Jednoho rebela dostali hned, druhý skončil pouze s malými škrábanci od výbuchu rakety po střetu s falešným cílem. Rychle se otočil a snažil se spojit s posledním rebelem útočícím na předsunuté jednotky Orlů. Sami dva však neměli proti sedmi plně vyzbrojeným bojovým stíhačům šanci. Pokoušeli se kličkovat, ale nakonec byli obklíčeni a zaměřeni raketami všech Orlů.

Rebelové se zastavili.

Orlové pomalu zastavovali kolem nich a vysílali příkazy, aby se vzdali. Vteřiny ubíhaly, ale nic se nedělo.

„Mike, tohle se mi nezdá,“ zabručel do vysílačky Jerome. „Mají něco za lubem. Odlákali nás daleko od Měsíce a co nejbliž k sobě. Tohle nebude jen tak.“

Mike chvíli přemýšlel.

„Ďábel si pro vás přichází!!!“ ozval se najednou na jejich frekvenci hromový hlas.

V tu chvíli mu to došlo.

„Všichni pryč. Rychle! Je to past!“ zakřičel do vysílačky a zároveň, zatímco zvyšoval výkon motorů, vypálil ještě tři rakety na rebelské stíhače.

Ty však k cíli nedolétly. Nečekaný atomový výbuch stíhače rozmetal a zničil rakety dřív, než k nim stačily dorazit. Ohnivá vlna se šířila vesmírem a blížila se k Orlům, kteří nestihli dostatečně rychle akcelarovat, a Mikeovi, který to všechno sledoval, se zdálo, že je přímo pohltila.

„Do prdele!“ zařval naštvaně, zatínaje hněvem pěsti – kdyby mohl, vyřídil by si to s rebely ručně.

Po chvíli všechno ustalo a vesmírem už poletovaly jen kousky kovu.

„Velení, tady je kapitán Santos, akce Orlů úspěšně ukončena. Ztráty...“ pohlédl na monitor, „...tři poškozené a pět zničených strojů.“

„To je nám líto. Vysíláme záchranné jednotky. Připojte se k eskortě transportéru generála Devenroea. Bude nad měsíční základnou za sedm minut,“ odpověděl hlas ze stanice a na displejích jim naskočily směrové vektory.

*

„Lucasi, na frekvenci Orlů jsem zaslechl zprávy z boje. Není to dobré. Ty, co nepřistáli, zničili, ale doplatila na to víc než polovina jednotky. Situace se uklidnila a vláda se snaží kontaktovat rebely na základně,“ ozval se z vysílačky LeFarleyho hlas.

„Dobrá, takže jdeme na to,“ Lucas nemonitoroval ostatní kanály, koncentroval se, snažil si vytvořit v hlavě plán.

„Kudy? Hlavní východ je zatarasený a my nemůžeme riskovat, že si nás všimnou,“ odpověděl LeFarley.

„Přesně tak. My nepůjdeme hlavním vchodem,“ odpověděl rozhodně. „Když jsem byl malý, strávil jsem tady několik nudných měsíců a prolezl jsem základnu křížem krážem. Víím, že staré podzemní tunely se táhnou kilometry, až k velkým kráterům,

kam při hlubinných pracích vynášeli materiál. Tunely nejsou v žádných dokumentacích a jsou v základně uzavřeny.“

„Kam ústí?“ ozvala se ve vysílačce Marcia, sestra Kennetha Rosse a jedna z nejlepších pilotek na Confidence. Navíc byla i hezká a nebyť výhrůžek jejího bratra, pokoušela by se ji sbalit snad celá jednotka.

„Do spodních pater základny.“

„Takže by nás neměl nikdo zahlédnout. To by mohlo vyjít,“ přidal se Trevor Jones. „Vnikneme tam, všechny rebely zabijeme a osvobodíme základnu. Vždycky jsem chtěl být hrdina,“ zasmál se.

„Zase tak lehké to nebude. Máme jen základní výbroj a je nás málo.“ S těmi slovy se pro jistotu rozhlédl, jestli má ve stíhači bojovou výbavu.

„Lucasi, musíme jednat rychle, technici se už pustili do softwarové kontroly satelitu.“

„Kolik máme času?“

„Minutu, maximálně dvě.“

„Dobrá, klesneme k povrchu Měsíce a vysokou rychlostí přeletíme k cíli. Musíme vypnout radary a držet se těsně nad měsíčním povrchem. Letěte za mnou,“ otočil stíhač směrem k Měsíci a pokračoval: „V dosahu jejich pasivních radarů budeme jen pár vteřin a jestli nás někdo nezahlédne volným okem, jsme tam. Sokolové, do akce!“ vykřikl a nastavil pohon na maximum.

Vzápětí mohli někteří zainteresovaní zahlédnout malé záblesky, které se na okamžik objevily na odvrácené, tmou zahalené straně Měsíce. Tím zainteresovaným byl pouze Devenroe, a ten jen vrtěl hlavou, co že jim to jen dovolil provést.

*

„Kurva,“ nadával Victor Barnett, zatímco bez přestání kopal do jednoho vojáka bezpečnostní služby měsíční základny. „Celé se to posralo.“

„Victore, dostaneme se z toho. Máme rukojmí. Máme celou základnu,“ snažil se ho uklidnit Jurij, který nechápal, co se Victorovi na momentální situaci nelíbí.

„Můžeme mít třeba i prezidenta a stejně nám to nepomůže se odsud dostat. Ty svině nás vybombardují, i kdyby tady byli všichni světoví diplomati,“ Victor v zuřivosti popadl Jurije za krk a kdyby věděl, že zrovna on mohl tohle všechno zastavit, určitě by mu jím okamžitě zakroutil. „Ale ještě pořád máme naději. Je tady to, pro co jsme

přiletěli. Nejsilnější zbraň lidstva.“ Začal se uklidňovat. Po chvíli se jeho oči z nepřítelů změnilo v zamyšlený a nakonec v rozhodný.

„Jdeme,“ naznačil svým lidem. „Vy dva, spoutejte strážné a přijďte za námi do Velké haly,“ přikázal dvěma novým chlapům, kteří jim během akce otevřeli dveře. Třetího z nich zabila bezpečnostní služba dřív, než stihli vtrhnout dovnitř a eliminovat je.

O pár minut později už byli rebelové rozmístěni ve Velké hale, společenském centru základny. Tady se konala shromáždění, zábavy a slavnosti. Byla umístěna pod průsvitnou kopulí a právě zapadající slunce dodávalo hale romantické osvětlení. Na jednom konci přecházela hala schodištěm ve vyvýšenou tribunu, z níž ústil vchod do kontrolní místnosti, prakticky velitelského můstku základny s možností ovládnutí celého komplexu. Tam Victor umístil svůj hlavní stan.

„Quell,“ zavolal na svou pravou ruku, která vždycky věděla, jak jednat s lidmi. „Ty máš tak milý hlas, ohlas těm darmožroutům na základně, ať se laskavě všichni dostaví do haly.“

„Jak si přeješ, šéfe,“ usmála se a vzala do ruky mikrofon.

„Osazenstvo základny, mluvím k vám nové velení. Do pěti minut se všichni hlase ve velké hale. Za každého člověka, který bude chybět, jeden další zemře. Zbylým bezpečnostním složkám radím složit zbraň, pokud nechtějí být odpovědné za zbytečné mrtvoly.“

„Pěkná řeč,“ ohodnotil její výkon Victor. „Zbývá jen drobný problém: co když nepřijde nikdo? Koho budeme střílet pak?“

„Zbožňuju tvůj smysl pro humor,“ přejela mu rukou po opasku a vytáhla zpoza něj laserovou pistoli. „Nestůjte tady. Běžte dohlédnout na lidi,“ okřikla postávající rebely.

Poté, co odešli, zavřela dveře, odložila zbraň a přitáhla si Victora k sobě.

*

Ředitel tajné služby Silvester Jacobson znučeně posedával v koženém křesle a v ruce svíral prázdnou sklenici. Měl radost. Ryba zabrala na návnadu. Zbývá už jen ji vytáhnout a zničit. Ťukl do terminálu a dal si zavolat svého zástupce. Než se dveře otevřely, připravil další skleničku.

„Posaď se,“ ukázalo ledabyle prstem na židli, zatímco do skleniček naléval kvalitní whisky. Neměl rád ty moderní patoky, které se prodávaly jako náhražky za pravý alkohol. Klasika je klasika.

John Black byl padesátník, který kdysi býval jedním z nejlepších agentů, ale věk ho před několika lety donutil stáhnout se a začít se věnovat analýzám. Po loňském záhadném zmizení zástupce ředitele postoupil Black na jeho místo. Byl sebevědomý a důsledný, proto povyšoval. A proto stál zde, před svým šéfem během významné akce, po níž by moc tajné služby astronomicky vzrostla. Také ale věděl, že kdyby něco nevyšlo, skončí jako jeho předchůdce.

Sedl si a pozoroval šéfa. Ten se pousmál a podal mu skleničku.

„Zatím všechno bez problémů?“ zeptal se nakonec.

„Ano, pane. Zatím všechno podle očekávání. Rebelové právě vnikli na měsíční základnu,“ přikývl Black a podezřívavě se podíval do skleničky.

„Výborně.“ Jacobson se posadil a pozvedl sklenici. „Tak na úspěšné ovládnutí Měsíce.“

„Na Měsíc,“ napili se oba.

„Pane, myslíte, že bylo rozumné říct Barnettovi o té látce?“ zeptal se Black opatrně.

„Bylo to to nejlepší, co jsme mohli udělat. Navíc, neví všechno. Z něj nemám obavy,“ mávl rukou a pokračoval. „Teď je hlavní, aby to nikomu neřekl a o to se musíte postarat vy!“ dopil skleničku do dna. „Velení nad akcí má armáda a vyjednávání začíná vést Devenroe. Bude těžké se přes něj dostat a přesvědčit ho o nevyhnutelnosti eliminace.“

„Myslíte, že nebude chtít Barnetta zabít?“

„Ne. On by nechtěl obětovat všechny lidi na základně. My musíme Barnetta zničit dřív, než se k němu dostane. Musíme se ho zbavit a zajistit kontrolu nad základnou. Měsíc musí být náš!“

„Připravíme stíhač,“ souhlasil pohotově Black.

Jacobson souhlasně přikývl. „Dáme jim pár hodin, ať si vyjednávají. Ať Devenroe ukáže, co v něm je. Pak ho zničíme. Dejte pozor na to, aby byl stíhač neoznačený a po svržení bomby ho zničte. Zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“

„Ano, pane.“

„Teď jděte. Musím meditovat,“ zabručel a opět si nalil.

Několik minut na to byly všechny stíhače zaparkovány na skalnatém povrchu kráteru sousedícího se základnou. Ve tmě necelých padesát metrů před nimi v téměř kolmé stěně kráteru zela třímetrová díra do nitra Měsíce.

Všichni si sbalili útočnou výzbroj, připnuli si kyslíkové láhve k přilbám a seřadili se u vchodu do tunelu.

„Pánové, čeká nás pozemní akce. Takže si dávejte pozor,“ připomněl Lucas, protože všichni byli piloty a pozemní akce u nich byly zřídka. Rebely většinou ničili ve vesmíru a zvláštním jednotkám asistovali na povrchu jen v případě nouze. Navzdory tomu podobné situace neustále cvičili ve virtuálce. „Zbraně budou skutečné a rány taky.“

„Jasně,“ odpověděl Ross za všechny.

„Nevím, kolik času budeme mít potom, co tam vlezeme, ale budeme se muset rozdělit a snažit se dostat nahoru na základnu každý na vlastní pěst. Rebelové pravděpodobně budou držet ve Velké hale rukojmí. Pokud budou rozmístěni v dolních podlažích, budeme muset eliminovat i je.“ Lucas sklonil hlavu, aby si promyslel, kdo by se hodil na velitele druhého týmu. „Kene, byl jsi už někdy na základně?“

„Ne, viděl jsem jenom plány.“

„LeFarley?“

„Ne.“

„Sakra, kdo už tam byl?“

„Já. Chvilí. Pár hodin, jen v horní části,“ přihlásila se Marcia poté, co si vzpomněla na exkurzi ještě ze školních dob.

„Dobrá, aspoň něco. Půjdeš s Trevorem a Rossem. Velitelem bude Trevor,“ povzdechl si, že na tuhle eventualitu nepomyslel. „Ostatní půjdou se mnou. Chodba je dlouhá zhruba tři kilometry. Musíme to proběhnout co nejrychleji. Dávejte pozor na nízkou gravitaci. Jestli se odrazíte moc, narazíte do stropu a mohli byste si roztrhnout skafandr,“ zahleděl se do tmavého tunelu, zapnul baterku na přilbě na maximum a povzdechl si. „Odhaduju, že nám cesta bude trvat patnáct minut. Na konci nás čeká titanová stěna. Budeme ji muset rozříznout lasery. Ztráta nejméně dalších šest až deset minut. Tím v jedné z okrajových místností vytvoříme podtlak a budeme doufat, že už tam nikdo nebude. Místnosti by měly být od sebe vzduchotěsně odděleny,

takže ostatním nic nehrozí. Pak nám zůstane maximálně pět minut na uzavření systému a sundání masek. Když to nezvládneme, dojde nám vzduch.“

Všichni přikývli na znamení, že chápou, a zpomaleně se rozběhli tunelem.

*